

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Věrou Jachurovou jako samosoudkyní ve věci žalobce: J. [redacted] J. [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] zast. JUDr. Vladimírem Řičicou, advokátem, AK se sídlem Praha 4, Voráčovská 14, proti žalované: Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 390/42, o náhradu nemajetkové újmy 99.427.448,25 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 90.000,00 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10,75 % od 10.7. 2008 do 31.12. 2008, s úrokem z prodlení ve výši 9,25 % od 1.1. 2009 do 30.6. 2009, s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % od 1.7. 2009 do 31.12. 2009, s úrokem z prodlení ve výši 8 % od 1.1. 2010 do 30.6. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 1.7. 2010 do 31.12. 2010, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 1.1. 2011 do 31.12. 2011, s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % od 1.1. 2012 do 30.6. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,5 % od 1.7. 2012 do 31.12. 2012, s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 1.1. 2013 do 30.6. 2013, s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 1.7. 2013 do 30.10. 2013 a dále od 31.10. 2013 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené ČNB, platné pro první den kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalované, zvýšené o 7 procentních bodů, to vše ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 48,299.760,00 Kč s úrokem z prodlení od 10.1. 2008 do zaplacení a dále se zamítá žaloba, že žalovaná

je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení od 10.1. 2008 do 9.7. 2008 z částky 90.000,00 Kč.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 63.706,50 Kč k rukám JUDr. Vladimíra Řičici, advokáta, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 9.7.2008 na žalovaném domáhal původně náhrady škody a náhrady nemajetkové újmy, když se domáhal náhrady ušlé mzdy ve výši 672.081 Kč, dále náhrady škody ve výši 50.269.000,59 Kč náhrady za právní zastoupení obhájcem ve výši 102.548,25 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 48.389.760,- Kč. Žalobce tyto nároky uplatnil u žalované a to dne 9.1.2008. Uvedené nároky byly uplatněny v souvislosti s nesprávným úředním rozhodnutím a nesprávným úředním postupem, ke kterému došlo v trestním řízení. Proti žalobci bylo na základě usnesení ze dne 6.3.2006 zahájeno trestní stíhání pro trestní čin podplácení podle § 161 odst. 1, 2 písm. a trestního zákona, rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14.3.2006 byl žalobce vzat do vazby s tím, že vazba trvala od 11.3.2006 do 5.5.2006 včetně. Trestní stíhání proti žalobci bylo zastaveno usnesením Obvodního státního zástupce pro Prahu 1 ze dne 9.7.2007. Trestní řízení bylo pravomocně skončeno dne 17.7.2007.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že nárok žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu je třeba posoudit s ohledem na to, že nezákonné rozhodnutí bylo vydáno před účinností zákona č. 160/2006 Sb., kterým bylo právo na přiměřené zadostiučinění vtěleno do zákona č. 82/1998 Sb.. Ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené rozhodnutím o vazbě, tak takový nárok nemá oporu v současné právní úpravě, přičemž zpětná účinnost zákona není dána.

Rozsudkem ze dne 31.3.2010 soud rozhodl o podané žalobě tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 754.548,- Kč s přísl. ve zbývající části soud žalobu zamítl. Rozsudkem ze dne 12.1.2011 Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudek soudu 1. stupně ve vyhovujícím výroku I. v napadené části ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobci úroky z prodlení z částky 754.548,- Kč od 10.6.2008 do 9.7.2008 změnil tak, že se v tomto rozsahu žaloba zamítá, dále odvolací soud rozhodl tak, že rozsudek soudu 1. stupně se v zamítavém výroku II. ohledně částky 5.087,25 Kč s přísl. z této částky mění tak, že žalovaný je povinen žalobci částku 5.087,25 Kč s úroky z prodlení od 10.7.2008 do zaplacení a dále odvolací soud rozhodl, že rozsudek soudu 1. stupně se v zamítavém výroku II. ohledně částky 50.278.000,53 Kč s přísl. a ohledně úroku z prodlení z částky 754.548,- Kč ve výši 10,5% od 10.1.2006 do 9.6.2008 a potvrzuje, dále pak odvolací soud rozhodl, že rozsudek soudu 1. stupně se ve výroku II. ohledně částky 48.389.760,- Kč s přísl. a ve výroku o náhradě nákladů řízení zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací soudu 1. stupně k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí Městský soud v Praze uvedl, že neshledal správným názor soudu 1. stupně, že žalobci nepřísluší nárok na náhradu nemajetkové újmy kvůli tomu, že nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání i o vazbě bylo vydáno před účinností zákona č. 160/2006 Sb. tj. před 27.4.2006. Městský soud v Praze poukázal jednak na §

36 zákona, který upravuje přechodné ustanovení pro samotný zákon č. 82/1998Sb., nikoli pro jeho novelu provedenou zákonem č. 160/2006Sb., která do zákona vtělila úpravu nároku na náhradu nemajetkové újmy a která měla své přechodné ustanovení v článku II., jednak poukázal MS v Praze na to, že nelze přehlédnout, že žalobci vznikl nárok na náhradu škody a tedy i nemajetkové újmy až rozhodnutím o zastavení trestního stíhání, tedy po účinnosti zákona č. 160/2006Sb.. Žalobce tak má z obecného hlediska právo na náhradu nemajetkové újmy v dané věci. K obsahově shodnému závěru dospěl i Ústavní soud v rozhodnutí sp.zn. II US 1191/08. Dále MS v Praze zavázal soud 1.st. k opětovnému projednání žalobcem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy s tím, že před tím bude třeba, aby soud 1. st. vyzval žalobce, aby tento svůj nárok upřesnil, tj. zda se domáhá nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, případně i v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o vazbě, případně z jiného důvodu.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázáno, že usnesením ze dne 6.3.2006 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu podplácení, podle § 161 odst. 1,2 pís. a t.z., trestní řízení bylo na základě rozhodnutí státního zástupce o zastavení trestního stíhání pravomocně skončeno dne 17.7.2007, žalobce uplatnil dne 9.1.2008 u žalované žádost o náhradu mimo jiné nemajetkové újmy, žalovaná žádosti žalobce nevyhověla, po dokazování doplněném po rozhodnutí odvolacího soudu, kterým byl rozsudek v části požadavku na náhradu nemajetkové újmy zrušen má soud za prokázáno, že žalobce je v péči interní a endokrenologické ambulance od roku 2004 pro závažná [redacted] onemocnění, od roku 2006 lze ze záznamu vysledovat postupné zhoršování zdravotního stavu – [redacted] tím došlo i k [redacted] dle sdělení MUDr. Venuše Šmejkalové se na zásadním zhoršení zdravotního stavu nemocného s velkou pravděpodobností podílí krizová situace v roce 2006 a následná dlouhodobě trvající psychická zátěž, MUDr. Radim Uzel konstatoval ve znaleckém posudku ze dne 19.6.2013, že je možno konstatovat příčinnou souvislost téměř dvouměsíčního pobytu v zajišťovací vazbě se vznikem [redacted], tento stav měl následně neblahý vliv na vznik poruchy partnerského soužití v rodině, tato zdravotní újma následně způsobila somatické potíže a sociální komplikace, s jejichž následky se postižený nebyl schopen zcela vypořádat, žalobce ve své účastnické výpovědi uvedl, že ho informace o tom, že je trestně stíhán zastihla, když trávil dovolenou s rodinou na horách, dovolenou musel přerušit a s rodinou se vrátit, žalobce dále ve své účastnické výpovědi uvedl, že došlo k zásahu nejen do rodinného života, ale projevilo se to i v okolí bydliště i v oblasti pracovní, dále se to projevilo i v přístupu rodinných známých a kamarádů, došlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobce, žalobce musel začít navštěvovat specialстку na [redacted] trauma z předmětného trestního stíhání prožívala při každém mediálním zveřejnění, toto kulminovalo v době, kdy žalobce v médiích spojili s vraždou M [redacted] a s úvěrovým podvodem, v podstatě zůstali jen v rodinném kruhu, neboť ostatní se od nich odvrátili, trauma trvá do dnes, cítí to ve svém okolí, v podstatě došlo k omezení kontaktu, mimo rodinu, ve společenském životě i v oblasti hobby, kde žalobce vnímá, že v těchto oblastech není vítán, žalobce dále uvedl, že trpí [redacted] bere několik léků denně, měl i problémy udržet manželství, jeho intimní život se zcela obrátil naruby, několikrát omdlel a to v důsledku stresu, kdy viděl zprávu nějakého pracovníka policie, žalobce

musí docházet pravidelně na kontroly k lékaři, jakékoliv trauma, které prožívá se na jeho zdravotním stavu projeví, prezentace v médiích a mediální masáž velmi negativně působila na jeho život i jeho rodiny, celý život se choval slušně a v jeden okamžik byl prezentován tak, že se měl dopustit trestného činu, k odlivu zaměstnanců ve firmě sice nedošlo, avšak akcionáři žalobce podezírali z toho, že ohrozil jejich aktivity a hodnotu jejich akcií, bylo velmi těžké to vysvětlovat, neboť nastaly problémy s odbytem, nikdo nevystoupil ve sdělovacích prostředcích a celou situaci nevysvětlil v tom směru, že se ničeho nedopustili, k obnovení dřívějších společenských vztahů došlo pouze částečně.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil z listinných důkazů a sice ze zprávy MUDr. Venuše Šmejkalové ze dne 21.6.2013 a znaleckého posudku MUDr. Radima Uzla ze dne 19.6.2013 a dále z účastnické výpovědi žalobce.

Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci:

Žalobci bylo sděleno na základě usnesení ze dne 6.3.2006 obvinění pro podezření ze spáchání trestného činu podplácení podle § 161 odst. 1,2 pís. a trestního zákona, trestní řízení bylo na základě usnesení Obvodního státního zástupce pro Prahu 1 zastaveno a pravomocně skončeno dne 17.7.2007, žalobce uplatnil u žalované mimo jiné náhradu nemajetkové újmy, MUDr. Venuše Šmejkalová vystavila dne 21.6.2013 na žádost žalobce lékařskou zprávu s tím, že žalobce je v péči interní a endokrenologické ambulance od roku 2004 pro závažná [redacted] onemocnění, od roku 2006 lze vysledovat postupné zhoršování zdravotního stavu a sice [redacted] a [redacted] s nutností opakovaných úprav léčebného režimu, v důsledku čehož došlo k [redacted] MUDr. Radim Uzel vypracoval dne 17.6.2013 jako podklad k soudnímu jednání o způsobení nemajetkové újmy znalecký posudek se závěrem, že je možno zcela jednoznačně konstatovat příčinnou souvislost téměř dvouměsíčního pobytu v zajišťovací vazbě se vznikem [redacted] tento stav měl neblahý vliv na vznik poruchy partnerského soužití v rodině, zdravotní újma následně způsobila žalobci somatické potíže a sociální komplikace s jejichž následky žalobce nebyl zcela schopen se vypořádat, žalobce vnímal průběh trestního řízení jako traumatizující, žalobce ve své výpovědi uvedl, že celá mediální masáž spojená s jeho trestním stíháním obrátila život žalobce a jeho rodiny zcela naruby, vše se projevilo v okolí bydliště i v oblasti pracovní, dále se to projevilo i v přístupu rodinných známých a kamarádů u žalobce došlo ke zhoršení zdravotního stavu, trauma trvá dodnes, kdy to žalobce cítí ve svém okolí, když v podstatě došlo k omezení kontaktů mimo rodinu, ve společenském životě i v oblasti hobby, kde žalobce vnímá, že v těchto oblastech není vítán, k obnovení dřívějších společenských vztahů došlo pouze částečně, k odlivu zaměstnanců ve firmě sice nedošlo, avšak akcionáři žalobce podezírali z toho, že ohrozil jejich aktivity a hodnotu jejich akcií.

Podle § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 pís. a zák. č. 82/1998Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském

soudním řízení, ve správním řízení, řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním.

Podle § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za níž k nemajetkové újmě došlo.

Po zhodnocení zjištěného skutkového stavu věci, s poukazem na citovaná zákonná ustanovení a závazný právní názor vyslovený odvolacím soudem soud posoudil nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatněný žalobcem z titulu nezákonného rozhodnutí jako důvodný. Předně soud konstatuje, že žalobce k výzvě soudu podle § 43 o. s. ř. upřesnil, že nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatňuje z důvodu nezákonného trestního stíhání. Po zhodnocení okolností případu soud dospěl k závěru, že k dané věci by kompenzace vzniklé nemajetkové újmy pouhým konstatováním porušení práva žalobce byla nedostačující a to zejména s ohledem na předmět řízení, když je zřejmé, že dopad trestního řízení do nejrůznějších oblastí života poškozeného bude vždy zásadnější než vliv občanskoprávního řízení eventuálně řízení správního. Při určení výše peněžitého zadostiučinění soud vycházel z kritérií vymezených ustálenou rozhodovací praxí a to zejména rozhodovací praxí Nejvyššího soudu. Takto soud hodnotil jednak v obecné i konkrétní rovině povahu trestní věci, délku trestního stíhání a dopady do osobnostní sféry žalobce. Obecně lze uzavřít, že trestní stíhání vždy představuje výrazný zásah do osobního života obviněného, přičemž intenzita takového zásahu se násobí za situace, kdy je obviněný následně zproštěn obžaloby, eventuálně kdy je jeho trestní stíhání zastaveno. V posuzované věci byl žalobce obviněn z trestního činu podplácení, tedy deliktu, který je sice společností vnímám v kontextu té které společenskopolitické situace víc negativně, nicméně větší míra společenského odsouzení a tím i intenzita a trvalost dopadů trestního stíhání do života obviněného je spojována spíše s delikty proti tělesné integritě zdraví a životu. Soud tudíž v tomto ohledu zásah do osobnostní sféry žalobce nehodnotí jako výrazně vyšší. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že tvrzená medializace předmětné trestní kauzy sama o sobě neznamena, že je zde zřejmá příčinná souvislost mezi zahájením předmětného trestního stíhání na straně jedné a jeho interpretací v mediích na straně druhé. Sám žalobce namítal, že média zkreslovala informace a jeho kauzu spojovala s jinými mnohem závažnějšími kauzami. To ovšem bez dalšího neznamena, že orgány činné v trestním řízení, respektive stát nese odpovědnost za případné nepravdivé informace, které měla média zveřejnit. Soud při hodnocení závažnosti vzniklé nemajetkové újmy a při určení výše peněžitého zadostiučinění za takto vzniklou nemajetkovou újmu naopak přihlédl k délce posuzovaného řízení, kterou nelze hodnotit jako nepřiměřenou. Při určení výše peněžitého zadostiučinění soud vyšel ze základní částky 100.000,- Kč, kterou považuje za přiměřenou satisfakci vzhledem k okolnostem případu. V této souvislosti soud uvádí, že žalobce přes výzvu soudu podle ust. § 118a o. s. ř. neprokázal takové skutečnosti, které by odůvodnily přiznání náhrady nemajetkové újmy ve výši uplatněné žalobcem. Žalobce v zásadě pouze obecných rysech popsal trauma, které mu trestní stíhání mělo způsobit s tím, že dopady vlivu tohoto trestního stíhání se projevíly

v rodinném, společenském i pracovním životě žalobce. Žalobce nicméně na straně druhé zdůraznil, že hlavní podíl na celkových dopadech trestního stíhání na život žalobce měla medializace uvedené věci a její údajné zkreslování v médiích. Žalobce však neoznačil žádné důkazy, z nichž by vyplývala jakákoliv příčinná souvislost mezi uveřejňováním informací v médiích a předmětným trestním stíháním žalobce. Jak soud již podotkl výše, způsob, jakým média měla o celé kauze informovat širší veřejnost, sám o sobě bez dalšího neznamena zřejmou souvislost mezi nezákonným zahájením trestního stíhání žalobce a újmou, která žalobci měla být způsobena právě tím, že média určitým způsobem o průběhu předmětné trestní kauzy vydávala informace. Pokud žalobce namítal, že trestní věc zasáhla negativně do oblasti pracovních vztahů, i zde je nutno konstatovat, že žalobce uvedl v rámci své účastnické výpovědi pouze v obecné rovině, že měl absolvovat určité kroky ve vztahu ke společnosti, kde byl v postavení předsedy představenstva, avšak zároveň neupřesnil, v jakém konkrétním směru mělo předmětné trestní stíhání ovlivnit jeho život v oblasti pracovní, když i zde je třeba zdůraznit, že medializace předmětné kauzy a na ní navazující reakce okolí bez tvrzení dalších relevantních skutečností nemohou založit příčinnou souvislost mezi nezákonným trestním stíháním žalobce na straně jedné a výše tvrzenými dopady do života žalobce na straně druhé, a nemůže zde tedy bez dalšího být odpovědnost žalované za tvrzenou nemajetkovou újmu. Vliv posuzované trestní věci na zhoršení zdravotního stavu žalobce je pak třeba vnímat i v širších souvislostech, neboť z lékařské zprávy MUDr. Venuše Šmejkalové vyplývá, že žalobce je v péči interní a endokrenologické ambulance již od roku 2004 pro závažná [REDAKCE], přičemž jmenovaná lékařka vyslovila pouhý předpoklad, že zhoršení zdravotního stavu je v pravděpodobné souvislosti s krizovou situací v roce 2006, aniž by však žalobce blíže specifikoval, v jakém rozsahu se posuzované trestní řízení mělo podílet na zhoršení zdravotního stavu žalobce, přičemž i zde je nutno odlišit vliv samotného trestního stíhání a případné dopady medializace žalobcovi trestní kauzy. Soud má pak za to, že [REDAKCE] která u žalobce měla být způsobena dle závěru MUDr. Radima Uzla dvouměsíčním pobytem ve vazbě, je dostatečně kompenzována přiznaným peněžitým zadostiučiněním za vzniklou nemajetkovou újmu, neboť žalobce netvrdil ani neprokazoval, že by uvedené potíže měly setrvávající, či dokonce nezvratný charakter, přičemž k obecnému závěru MUDr. Radima Uzla, podle něhož tato zdravotní újma následně měla žalobci způsobit somatické potíže a sociální komplikace, s nimiž se žalobce nebyl schopen zcela vypořádat, nelze pro obecný charakter takových tvrzení a žalobcem nikterak v daném směru konkretizovanou újmu přihlížet. Soud pak s ohledem na délku řízení přistoupil ke snížení celkové částky o 10%, neboť má za to, že relativně krátká doba trvání předmětného trestního řízení výrazně snižuje celkový dopad trestní věci na život žalobce. Ze všech výše popsanych důvodů soud proto stanovil, že částkou, která je způsobitelná kompenzovat žalobci vzniklou nemajetkovou újmu, je částka 90.000,- Kč a proto žalované uložil povinnost uhradit žalobci tuto částku a to spolu s úrokem z prodlení, jehož výše odpovídá právní úpravě účinné ke dni 10.7.2008 a to s ohledem na ust. § 15 zák. č. 82/1998Sb.. Pro úplnost soud uvádí, že sice provedl dokazování i dalšími listinnými důkazy, které žalobce označil a předložil, avšak tyto důkazy nemají zjevně žádný vztah k žalobcem tvrzenému nároku na náhradu nemajetkové újmy, neboť jde o listiny, které se vztahují k obchodní činnosti akciové společnosti, přičemž žalobce nijak neosvětlil, jaký konkrétní vliv měly mít obchodní aktivity uvedených společností na život žalobce v návaznosti na předmětné trestní stíhání. Soud zamítl návrhy žalobce na doplnění dokazování výslechem svědků, neboť

svědci měli vypovídat ke způsobu, jakým měla být trestní věc prezentována v médiích, a proto soud neshledal důvodnost provedení takových důkazů, když žalobce netvrdil ani neprokazoval, že je zde příčinná souvislost mezi nezákonným trestním stíháním na straně jedné a medializací kauzy na straně druhé. Ze všech výše popsanych důvodů soud proto rozhodl, jak je uvedeno shora ve výroku I., přičemž výrokem II. soud žalobu zamítl co do částky 48.299.760,- Kč s úrokem z prodlení od 10.1.2008, současně pak dále též zamítl požadavek žalobce na zaplacení úroku z prodlení z částky 90.000,- Kč od 10.1.2008 do 9.7.2008, neboť teprve dnem 10.7.2008 se žalovaná dostala do prodlení s úhradou předmětného zadostiučinění.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 142 odst. 2, 3 o.s.ř., neboť výše přiznaného plnění závisela na úvaze soudu, a proto soud při určení výše nákladů řízení vycházel z částky, kterou žalobci přiznal, přičemž ve zbývajícím rozsahu byl žalobce v převažující části neúspěšný, avšak žalované žádné náklady řízení nevznikly. Žalobci tedy vznikly náklady řízení, které spočívají v odměně advokáta ve výši 4.700,- Kč za jeden úkon právní pomoci podle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. (z puncta 90.000,- Kč) v rozsahu 10 úkonů právní pomoci (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání soudu, účast u jednání soudu I. stupně ve dnech 11/11/2009, 20/1/2010, 24/3/2010, písemné podání soudu – odvolání, účast u jednání odvolacího soudu dne 12/1/2011, účast u jednání před soudem I. stupně ve dnech 26/11/2012, 29/4/2013, 25/10/2013), dále žalobci náleží náhrada nákladů řízení spočívající v odměně advokáta v poloviční výši, tj. ve výši 2.350,- Kč podle § 7 a § 11 odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. (účast u jednání dne 30/10/2013, při němž byl vyhlášen pouze rozsudek), spolu s paušální náhradou hotových výloh po 300,- Kč za 11 výše specifikovaných úkonů právní pomoci podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., zvýšené o 21 % DPH, celkem tedy 63.706,50 Kč, které je žalovaná povinna zaplatit k rukám právního zástupce žalobce, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Praze dne 30. října 2013

Mgr. Věra Jachurová
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Dobešová